

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania A. P.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.  
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 grudnia 2014 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Ubezpieczona A.P. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 grudnia 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia - art. 227 k.p.c. w związku z art. 241 k.p.c. oraz art. 285 k.p.c., przez dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłej z zakresu neurologii, która to opinia *de facto* w świetle treści pisma biegłej nie została przeprowadzona i w świetle treści powołanych przepisów za opinię biegłego nie może zostać uznana, a mimo zarzutów złożonych przez A. P. na rozprawie Sąd oparł orzeczenie na treści tej pisma biegłej, nie uzupełniając postępowania dowodowego w tym zakresie w żaden przewidziany prawem sposób, co finalnie mogło mieć istotne znaczenie dla wydanego w sprawie wyroku.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej „mając na uwadze art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.” i wskazała, że „Zarówno Sąd pierwszej jak i drugiej instancji uznał, iż w sprawie doszło do wyjaśnienia wszystkich okoliczności, w tym przede wszystkim uznał, iż opinie biegłych odpowiadają na wszelkie pytania Sądu i w sposób wnikliwy dają odpowiedź na pytanie w zakresie stanu zdrowia A. P.. Tymczasem mimo dopuszczenia przez Sąd opinii uzupełniającej z zakresu neurologii opinia taka w rzeczywistości nie została sporządzona a pismo biegłej z dnia 20 lutego 2013 roku dr n med. H. K. W. w świetle obowiązujących przepisów za opinię taką nie może zostać uznane. Mimo zarzutów ubezpieczonej w tym przedmiocie Sąd nie dążył do wyjaśnienia motywów jakimi kierowała się biegła w swoich wnioskach, de facto nie związanych ze stanem zdrowia ubezpieczonej a raczej polemiką z opiniami innych specjalistów jak też nie zdyscyplinował biegłej do przeprowadzenia badania A. P., bądź też nie dopuścił innego biegłego, finalnie wydając rozstrzygnięcie w sprawie bez przeprowadzenia dopuszczonej przez siebie opinii biegłej. Tym samym uchybienie to skutkuje istotnym naruszeniem przepisów postępowania, a to art. 227 k.p.c. w związku z art. 241 k.p.c. oraz art. 285 k.p.c., które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, bowiem dowody w sprawie nie zostały w pełni zebrane, a stan zdrowia ubezpieczonej jak też opinia w/w biegłej w innej sprawie prowadzą do wniosków odmiennych. Wskazać należy, że orzeczenie w sprawie wymagało wiadomości specjalnych i w tym zakresie pominięcie przez Sąd w/w dowodu nie może zostać uznane jako mieszczące się w granicach swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie

występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się ona wyraża i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się też, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Nie sposób przyjąć w niniejszej sprawie, że powoływane we wniosku oczywiste naruszenie art. 227 k.p.c. w związku z art. 241 k.p.c. w związku z art. 285 k.p.c., spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Wynika to przede wszystkim z tego, że ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia w zaskarżonym wyroku nie opierały się wyłącznie na kontestowanej przez skarżącą opinii biegłej H. K. W., specjalisty chorób wewnętrznych, reumatologii i nefrologii (a nie neurologii, jak wywodzi skarżąca). Sąd dopuścił bowiem i przeprowadził dowody: z opinii biegłych neurologa i ortopedy (z dnia 7 kwietnia 2012 r.), z opinii reumatologa (z dnia 5 czerwca 2012 r.), wraz z opinią uzupełniającą (z dnia 19 listopada 2012 r.), z opinii pulmonologa (z dnia 20 lipca 2012 r.), z opinii okulisty (z dnia 17 października 2012 r.). W rezultacie niedostatki opinii biegłej H. K. W. – w zakresie schorzenia reumatologicznego nie mogą mieć przesądzającego znaczenia dla wyniku sprawy, skoro stan zdrowia w tym zakresie został zweryfikowany przez innego biegłego reumatologa, który, po zbadaniu ubezpieczonej i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną w swojej opinii z dnia 5 czerwca 2012 r. wyczerpująco i przekonująco wyjaśnił swoje stanowisko, a mianowicie, że stwierdzone schorzenia są przyczyną podawanych dolegliwości i ograniczają ogólną sprawność organizmu, jednak w stopniu nieznacznym, niedającym podstawy do ustalenia niezdolności do pracy obecnie i na dzień 20 września 2010 r.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398<sup>9</sup> k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.